

H. L. 1881. Svan. Svan R. Tivoli Revy 1885-1919

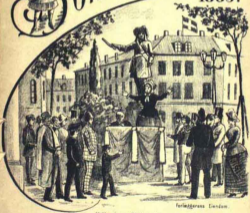
Kjöbenhavns

Panoptikon

eller

Sommerrevuen

1885.

Forfatterens Dødsdag.

Kjøbenhavn. Wilhelm Hansens Musik-Førlag.

2 3902 32 555

Under „Falsen.“

Andantino con moto.

Mel: Wo Holz gehauen wird fallen Späne.

N° 1.

1. Hvor kan De tro, jeg blan-der mig i hvad der staar i
 2. Jeg læ-ser mens jeg fal-ser, Alti Hver Ny-hed i mig
 3. Og naarder staar: En Kom-man-dant Har hug-get med sin

Ela-det? Hvad skal-de jeg paa den Ga-lej? Nej!
 gli-der; Men den er mig dog lov-lig salt, At
 Sa-bel. Fra A-bra-hams hans „Fab-ri-kant,“ For-

Fin-gre-ne af Fa-det! Jeg kjen-der ik-ke
 Folk en bloch bli'r Rid-der! Naar Po-li-ti-et
 di han var af-fa-bel; Selv da der stod, at

Dem „Berliner Leiterkasten, Scenen, launige Lieder und Couplets etc.“ entlehnt. Mit Erlaubniss des deutschen Original-Verlegers, Wilh. Horn in Berlin abgedruckt.

til Pro-test, Men drej - er ba - re Val - sen. Om
 pøn - ser paa At stop - pe Trip - pe - val - sen, Selv
 Jern - dorff fløj Om - kring og kæk - ked Hal - sen, For -

de saa flaar en Ven - stre - præst, Han kom - mer un - der
 Ol - den - burg - ske Stats - kup maa Des - vær - re un - der
 di Ma - ski - nen var for sløj, - Det kom - mer un - der

Fal - sent Om de saa flaar en Ven - stre - præst Han
 Fal - sent Selv Ol - den - burg - ske Stats - kup maa Des -
 Fal' - sent For - di Ma - ski - nen var for sløj, - Det

kom - mer un - der Fal - sen.
 vær - re un - der Fal - sen. *ff*
 kom - mer un - der Fal' - sen.

fz

Faktorens Livsbekjendelse.

Allegretto.

Mel af „Mdmme Favart.“

N° 2.

1. Jeg er en ge-myt-lig
2. Jeg min Un-doms-synd maa

Fæt-ter, Gam-mel som Re-gen-sens Lind. Her be-
so-ne; Jeg var fuld af Sprut og Fut, Men tog

gynd-te jeg som Sæt-ter, sæt-te Børn i Ver-den
feil og tog min Ko-ne, Før-end „Gif-tas“ blev for-

ind; Men de klei-ne Ap-pen-dik-ser, Le-ve
budt! Vrsø-let det be-sør-ger Mut-ter, Men jeg

maa af ba-re Vind, For min tom-me Port'-mo-
træk-ker front mit Læs, Og vi le-ver i en

niks er af bar-ber-ret Pa-del-skind! Høit paa
lut-ter Lang-strakt Jy-de-rup Pro-ces. He-le

Til-lien staar i Fa-mi-lien Jeg som Ha-nen paa sin Pind! Høit paa
Vil-lien her i Fa-mi-lien Har Fru Me-fi-sto-fe-les! He-le

Til-lien staar i Fa-mi-lien Jeg som Ha-nen paa sin Pind, Som en
Vil-lien her i Fa-mi-lien Har Fru Me-fi-sto-fe-les, Har Fru

Ha-ne paa sin Pind.
Me-fi-sto-fe-les.

rit.

1. 2.

Adressevisen.

Moderato.

Mel: i Schma'l macht sich grauss.

N° 3.

ff

Fine.

1. Om Alt hvor i nu Folk ta'r Del, Skal
 2. Og Op - rør har vi os - se ha't i
 3. Vi er et lil - le fat - tigt Land, Mar

de A - dres - ser hae; Man snart kannæ - sten fæa en hel A -
 Kongens Rjæ - ben - havn; Det var en Pro - vi - so - rie - nat, Vi
 Skjal den sagt paa Vers; Men De kan ban - de paa, at han Har

dress' a - vis der - a'! i Aar en ny A - dres - se kom Til
 skal - de gjø - re Gavn. For Ka - bi - net - tet at gi'e Fur Vi
 sagt det for Kom - mers. Nu stry'r jo Myn - ten i Ga - lop, Sig

Ver - den hvert Se - kund; Man li - ster li - stig
 mo - digt tog en Tørn Og gik en ro - lig
 selv For - loy man ta'r, For de kan luk - ke

med dem som med Mand - tals - li - ster rundt. Og
 Af - ten - tur Med Rø - ne og med Børn. Vi
 Ras - sen op, Som Kund - skabs - mat - zen har! Gie

den der skri - ver ej sit Navn, For - vi - ses Rjø - ben -
 rundt om He - sten sad og to' Vor Af - tens - mad med
 ba - re dyg - tig Pen - ge ud, Er de - res tolv - te

Dialog.
 Der er nu for Eksempel den om Mu -
 søerne i Kongens Have. Hvad skal de der? Men naar Mu - sø - et er saaar, De
 Vil Jenserne gjøre Brødkur til Ammerne, risikerer man jo, at de slet inte mere trak -
 terer Pigen i Konditoriet terer Pigen i Konditoriet
 Rø. For ser De Parolen lød jo: Inte span, hvis Med sto - re Pa - ra - ply - er paa, hvis
 jeres Hjerter kløer efter at saa Ruder ind paa Avisen Den Heltedsad blev da be -
 sørget, og saa gik vi videre, bevahnde
 Bud. Og det overholder de samvittighedsfuldt, Og det er lov - lig flot, naarder Slet
 de har endog saa Raad til at sende Pengeo -
 ver til en Stockholmer Udstilling. -

ta'r en „Gjen - stand“ der. Men naar Mu - sø - et
 Sprøj - ten skul - de gaa. Med sto - re Pa - ra -
 in - te no - gen er. Og det er lov - lig

er saa nær, De ta'r en Gjen - stand der.
 ply - er paa, Hvis Sprøj - ten skul - de gaa. *D.C.*
 flot, naar der Slet in - te no - gen er.

Højskolelærerens Klagesang.

Allegretto.

Erik Bøgh.

N°. 4.

mf *p*

1. Jeg gik i Sko - lens
2. De an - gik og de

Klas - ser, Saa tryk og vel til - freds, Med Pen - ge og med
flaar og de un - der in - gen Ro Os stak - kels Sko - le -

Vis - dom ku' jeg rut - te; Nu gaar med Fat - tig - Bøs - sen i
læ - re - re og Deg - nel Ej Bon - den mer maa sam - le i

Skyt - tens Ven - ne - kreds Jeg u - den Til - skud om blandt de For -
La - de og I Lo, For de ta'r os paa Kor - net al - le -

skud - te. Jeg vil - de ba - re skyt - te mig
veg - ne. Vi maa ej bru - ge Sto - le med

selv i Sko - lens Hus, Men saa var jeg til Rot - ter - ne,
Op - rørs - sæ - der paa Og vad - ske os med Fyr - svam - pe

sa' en gammel Mus. Og som en Gaas paa Mar - tins - dag Jeg
og la' Ha - nen gaa! Af Ær - kel - se jeg sam - ler mig, en

blev i Hul - let put - tet, Skjøndt Gud skal vi - de, det var it - te
Suk - ker - sy - ge sam - men, Nu springer jeg med Klæ - er paa til -

Mig, der op - fændt Krud - tet.
bunds i Nøj - en - dam - men.

Rikke Mangaards Konditioner.

Alla marcia.

J. M. Chantague.

N° 5.

Allegretto.

1. Nu har jeg tjent i Øst og
2. Hos en Mi - ra - kel, dok - tor
3. Dernæst jeg gjorde Kon - fu -

Vest, Men slet in - gen Sted, der jeg ha'de det bedst, Skøndt jeg ge - val - tig fra mig
to' Jeg saa Kon - di - tion, mende at kunde tro, Han ha - le - de mig i Bæn og
sion, Da jeg blev Jemfru ved en Tele - fon, Naarde fra Høj - re raab - te

bed, - For Rik - ke ka' rak - ke rød - samt ned! Jeg er en
Hud, Li' som man ha - ler Lag - ner ud! Saa kom jeg
an, Kald - te jeg paa en Ven - stre - mand. Ud til Pa -

Glut med flot - te Va - ner, Jeg vil ha' he - le Da - gen
til en Ba - ne bry - der, For han var nem - lig Kon - duk -
nop - ti - kon jeg gik saa. Der kan man „voks - e" om i

fri! In - ge - man Pe - ter - sens Ro - ma - ner maa man ha'
 tør I en Slags mørk Tun - nel hvis Dyd er, At man bli'r
 gen, Men da de al - drig aab - net fik, saa To' jeg en

rit. *f a tempo*
 Tid at læ - se i. Derfor lod jeg mig leie ud til at smøre Smøre.
 tun - ne - lumsk og ør. løvd i „Nationals" - kolde Kjøkken, med det Paa -
 Plads i Kjel - de - ren. lug, at jeg vilde ha' fri de syv Dage om Ugen. Søn - dag og
 Han kjørte rundt med Folk i en afdød Spør vogn under Ratschbanen og bildte dem ind at de
 blev svimle, naar han træk noget Vadskevej for. Det kun - de
 hi Vinduerne Der vilde han ha'e, jeg skulde selge Billetter men
 Det skulde jeg nu inte gjort, for naar det blev
 Skybrud, var Gjøsterne late utilregnelige, nej Som i et
 de stod i Vand lige op til Hagremann, og opseotte
 Voksninger, saa maatte vi giger vare Rednings -
 apparater.

Søgn, Ge - vinst og Tab de laa - se - de find i et Døgnflu - e -
 Rik - ke in - te ha'e, For der klæ - er de Folk saa nys - se - ligt
 an - det Rys - sen - sten, Pjasked vi Stak ler med dyngvaa de

skab, Nej der blev for dødt at tra - ske om, Da Rantzani -
 a', Naar man der - ind med Slips vil gaa, Kommer man
 Ben, Og hver en fug - tig, øl let Krop Maat - te vi

gjen i Ri - sten kom.
 „ud med Hum - bug paa.
 „al - ko - ho - le" op.

Herr Kviks Familieforhold.

Moderato.

Folkemelodi.

N° 6.

f

Folk.

Kvik.

1. Men hvad er da din Fa - der? Han
 2. Hvad si - ger da din Mo - der? Tal
 3. Men saa din æl - dre Bro - der? Ti
 4. Hvad er Du selv, Du Slet - te? Oi

er saa lumsk, min Fa - der! End - skjøndt han gaar og
 ik - ke om min Mo - der! Hun tvin - ger si - ne
 stil - le med min Bro - der! Han lig - ger fuld og
 spørg ej, Du Ko - ket - tel Jeg er jo min O -

Falk.

la - der Saa O - laf Ej - e - god.   Nej gjør han
Po - der Til at se El - ver - høj.   Aa gjør hun
ro - der I en Bra - mi - ner - klub.   Nej gjør han
det - te, Din Lan - ge Don Ju - an.   Og dik - ke

Kvik. *Falk.*

det? Gu' gjør han det, i sin ga - lan - te I - sen - bod Nej gjør han
det? Vist gjør han det, og Du kan tro, at den er drøj, Aa gjør hun
det? Gu' gjør han det, for han er li - ge - frem en Knop! Nej gjør han
da, Og dik - ke da, og dik - ke da la - la - la - la, Og dik - ke

Kvik. *Begge.*

det? Gu' gjør han det i sin ga - lan - te I - sen - bod Han
det? Vist gjør hun det, og Du kan tro, at den er drøj, Hun
det? Gu' gjør han det, for han er li - ge frem en Knop! Han
da, Og dik - ke da, og dik - ke da la - la - la - la. Nu

al - tid guar og la - der Saa O - laf Ej - e - god.
tvin - ger si - ne Po - der Til at se El - ver - høj.
drikker ef - ter No - der I en Bra - mi - ner - klub.
guar med sin O - det - te Den lan - ge Don Ju - an.

Dunkens Fædrelandssang.

Mel: Erik Bøgh „Rabluetssekretæren“

Allegro.

N° 7.

1. Paa Lam - me - fæl' - den ku' man it - te
 2. Der er Jo dem, der gør og si' - er
 3. Se, jeg er Stu - e - ko - ne i en

le - ve som en Laps, Der laa vi man - ge stakfels smaa Re -
 om os Dun - ke smaa, At vi er in - gen Pryd for vor Ho -
 An - bu - lan - ce Vogn; Jeg gør og sam - ler Dø - de op, der

kra - ter, Med Reg - ne - vejr til Dy - ne og med
 kar - de, Men ded er Læg'n, det kan De se - de
 skel - er, Naar de af Klø har faa - et en saa

Grøf - te - vand til Snaps, Og blev saa mav - re l'le - som Kie - ler
 Blan - ke - svær - te pø, For de ved it - te, hvor - dan at vi
 u - ma - ner - lig Høvn, At Ø - re, Kind og Ben og Ar - me

Spru - ter. Vi ha' - de jo en Dun - ke - Tu -
 bar det. Vi pud - ser Ban - do - le - rer - ne for
 svi - er; Før der er Løj - te - nan - ter, som

nel der sa'e Spar - to, Men Ma - den var' et
 Per og Povl og Sørn, Og gør i Kon - gens
 just har den Mu - ni, At naar de it - te

Synd og Skam at skjæl - de yd for gø'e, Ded
 Ha - ve med Skjer - san - tens Pat - te - børn, Ja!
 fle - re ø - rer har at ri - ve i, Saa

to' nu Mar - ke - ten - de - ren saa kun - sen - de med Ro Og
 vi er lm - mer - væk pa - ra - te til at ta' en Tørn, For
 hi - ver de i Bar - ter - ne, men ded er Gri - so - ri Med

stab - led Pen - ge op i Mar - ke - Tut - ter.
 vi er Lam - me - føel - jens No - bel - gar - de. *f*
 saa - dan nou - en Bar - ten - flet - te - ri - er.

„Den kan regnes ud.“

Mel.: „Die beste Kur.“

Allegretto.

N° 8.

p

1. Naar al drig i - mod Ad - di - tio - nen man syn - de - de,
 2. Selv pat - ten - de Børn reg - ne ud paa en Stads kan, At
 3. For - ny - lig paa Ti - vo - lls sto - re Pla - kat stod Den

Reg - nær man ud med den lil - le Ta - bel Alt det, der kan hæn - de fra
 det vil - de kom - me Ev - ro - pa paa tvert Og reg - ne med Rug - ler, hvis
 smaa Phi - lip Roth, og er han i Hu - mør Kan saa - dan en Brøk af et

Ti - vo - lls yn - de - de Tæl - le - Ma - ski - ne til Kramers Ho - tel.
 Pro - fes - sor Rus - land Gav med Madam Eng - land en Stry - ge - Kon - cert.
 Men - skes - Kvadrat - rod Sin Ta - l - mund til Trods for hver Bank - di - rek - tor.

Men vi Kjør - de Regning paa alt mu - ligt an - det End
 Her hjem - mehver Hat - te - ma' er skyg - ger for Si - ne, Hver
 Den Reg - norm - kan reg - ne, hvis Folk vil for - læn - ge, Hvor

at en Borg-me-ster gik hen og forsvandt, Jeg me-ner den Gam-le, De
Me-ster sig selv har til. Ol-der-mandgjort. Og Ordher har reg-net paa
læn-ge Pa-nop-ti-ken hol-der sin Pacht; Han tæller end og-saa i

ved, ham med Van-det, Men nu skal de ba-re se
vo-res Ma-ri-ne, Da de stod i Regn-vejr i
Ho'e-det hvor man-ge Af Bal-du-ins Slag der kan

Øll gaar bril-lant Hver Vad-ske-klud, hver Ha-ne-tud Skal
Sul-ta-nens „Port“: De Hat-te-brud, de Stjer-ne-Skud Kan
gaa paa en Takt! Selv Bankens Bud paa „Dag-mar“ Gud, Dem

han reg-ne ud! Hver Vad-ske-klud, hver Ha-ne-tud skal
snart reg-nes ud. De Hat-te-brud, de Stjer-ne-Skud kan
reg-ner han ud, Selv Bankens Bud paa „Dag-mar“ Gud, Dem

han reg-ne ud.
snart regnes ud.
reg-ner han ud.

Ægtefolkernes Forsoning.

Mel af „Søndag paa Amager“

Andante.

mf

N° 9.

Sp

Momsen. 1. Mis - se! Mis - se!
 Madamen. 2. Momsen! Mom - sen!
 Momsen. 3. Mis - se! Mis - se!

Hvor - for var i man - ge Aar Du grum og haard?
 Haard og grum det er jeg ej, se ret paa mig,
 Læg din bre - de Haand i min, Den er saa fin,

Mis - se! Mis - se! Jeg kan in - te li'e du
 Mom - sen! Mom - sen! Se - dig ik - ke gal paa
 Mis - se! Mis - se! Gu' - ske Lov, at du er

slaar.   Jeg er fær - dig, naar du
 mig.   Jeg er i mit Es, Mand,
 min.   *Mad.* Naar jeg er hos dig, da

bru - ger dit Or - gan El - ler la'r mig lok - te
 naar jeg, din Re - bel, Kan med di - ne Ø - re
 fo - ler jeg det ret, Jeg er ik - ke smukt Gud
Mom.

til din Ta - li - paal Mis - se
 kla - re gam - mel Gjæld! Mom - sen
 gi - ve du var net. Vil du nu med mig
Begge.

Mis - se   Slaa et Mandfolkføj for Fa'en.
 Mom - sen,   Du maa ta's med Smuld og Smuld.
 Drik ke et For - lig   I Ka - fé - en Him - me - rig.

Døgnfluernes Entresang.

Engelsk Melodi.

N° 10. *Allegretto.* *f*

Naar Da-gens Lys for - duf - ter Og Gas - sen bli - ver

tændt, Naar hver en Svend sig luf - ter, Og Da - gens Slid er

endt, Saa er det vo - res Tur Til kvikt i Mol og

Dur, Naar Tril - ler - ne vi slaar, Skjøndt ej Tallerkenen

gaar, At sæt - te Liv og Fat I hver for - vo - ven

Gut, Som fø-ler sig til-pas Hus os paavert Par-
nas. Vi med vor gla-de Sang Hver trau-rig Sjel be-
tvang. Før vo-res Ba-tal-lon Hver Slag-ter og Ba-ron,
Hver Ung-karl og Mormon maa kjønt be' om Par-don.
Hver Per og Hot-ten-tot, Hver Vild og Sans-en-lot,
Naar han os hæ-rer blot, Bliv' vældig kaad og fri og flot.

Nydia contra Politiet.

Marche.

Mel: „Musiken kommer.“

N° 11.

pp

1. Der lig - ger mel - lem Kal - le - bød - strand og Hel - sing -
 2. Naar man i Nat - tens Ti - me Med Kulr - ke - støv - ler

ør En By, hvor man kan fal - de i Po - li - ti - ets
 gaar, I Hæ - le - ne en Sti - me Be - tjen - te straksman

Klør. Hver sul - ten Stakkel bøj - er Sig for Ju - stit - sens
 faar. Som Prøj - ser - ne de fej - der Mod Folk for in - gen -

Vold, Saa snart han blot for døj - er En Bøf - steg ef - ter
 ting Og gaar Spi - lo - ne wei - ter Paa lunt Sa - rov om -

tolv. (Tænk, hvilke følger
det kan ha' Den Rigs_dags - mand, der kaad For fir - ti
kring. (Værst er Politiet dog Tænk! ef - ter ti man g'lor Paa et u -
med os Nattergale

Kro - ner aad Paa Rei - se som Per Paars Fra Kal - lund - borg til Aars,
synligt Kor, At sid - de er en Last, Hvor - for vi bli'r sat fast,

Hvis han har Ham - let set, Som trækker ud til Et,
Saa snart os Sangens Feer Paa hver sin Stol de ser,

Han faar af Hun - gers - nød En pro - vi - so - risk
S'Er Men - ske - æ - der - ne, Det ta'r paa „Sø - der -

Død. Den Rigs_dags ud til Et, Han faar af
ne. Tænk ef - ter Stol de ser, S'Er Men - ske -

Hungers_nød En pro - vi - so - risk Død.
æ - der - ne Det ta'r paa Sø - der - ne.

Floridor og Celestin.

Allegro moderato.

af „Frøken Nitouche.“

N°. 12.

f Hør Mutter spør' mig, om jeg

tror, At de, der har det sid-ste Ord, Vil

si-ge, vi har fulgt det Spor, Som vi be-gynd-te paa i-

fjor. i saa Fald vil hos os saa stor En

E-nig-hed De se i Flor, At De, hvorme-get De saa

glor, Maa fa - re vild i mig og Mor, Om

hvem af os er Ce - le - stin. Og hvem at der er Flo - ri -

dor. Rask! Klask nu i din Haand, Læg

ik - ke paa din Glæ - de Baand Selv om der var

Vævl i „Rjø - hen - havns Pa - nop - ti - kon.“ *Fine.*